

dr hab. Norbert G. Piłka, prof. UKEN
Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej
w Krakowie

Kraków, 8 września 2025 roku

Recenzja

dorobku naukowego ks. dra Stanisława Dyndała

w oparciu o wskazane osiągnięcie naukowe „Wychowanie religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne dzieci i młodzieży na przykładzie parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu” Wydawnictwo Naukowe Akademii Ignatianum w Krakowie, Kraków 2022, ISBN 978-83-7614-542-6, ss. 570 oraz pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych, dydaktycznych i organizacyjnych

Ks. dr Stanisław Dyndał doktorat nauk społecznych w zakresie pedagogiki uzyskał na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w 2014 roku na podstawie „Znaczenie sportu w wychowaniu dzieci i młodzieży na przykładzie działalności sekcji judo Parafialnego Klubu Sportowego Kolping Jarosław (promotorem rozprawy była prof. dr hab. Alina Rynio) . Habilitant od roku akademickiego 2024/2025 jest zatrudniony w Wyższej Szkole Społeczno-Gospodarczej w Przeworsku oraz Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsowia” filia w Rzeszowie. We wcześniejszych latach legitymuje się zatrudnieniem w różnych szkołach wyższych, jak np. Collegium Humanum, Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi i in. Pracował również jako katecheta w szkołach podstawowych, gimnazjach i liceach. Posiada liczne certyfikaty i dyplomy potwierdzające umiejętności w zakresie sportu (judo), pierwszej pomocy przedmedycznej czy Kadr Rezerwy Wojska Polskiego.

1. Ocena dorobku naukowego

Podstawą oceny jest monografia autorska Habilitanta zatytułowana „Wychowanie religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne dzieci i młodzieży na przykładzie parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu” Wydawnictwo Naukowe Akademii Ignatianum w Krakowie, Kraków 2022, ISBN 978-83-7614-542-6, ss. 570. Do oceny przedłożone zostały również

pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze, dydaktyczne i organizacyjne. Osiągnięcia naukowo-badawcze koncentrują się głównie na wychowaniu przez sport, szczególnie zaś widoczna jest pasja Habilitanta do promowania i prowadzenia zajęć z judo. Zainteresowania i pasje widoczne są w przedłożonym do oceny dorobku, a w szczególności w działalności popularyzatorskiej i promowaniu sportu w środowisku lokalnym. Wątki podejmowane w przedłożonej do oceny monografii, stanowią kontynuację tych, które podejmowany były już na etapie pracy doktorskiej – czyli wychowanie przez sport, głównie judo. Ten fakt można uznać za punkt wyjścia w ocenie rozwoju naukowo-badawczego Habilitanta, uwzględniając poszerzane obszary zainteresowań badawczych o wychowanie religijne, patriotyczne i kulturalne.

Ocena monografii wskazanej jako podstawa ubiegania się o stopień doktora habilitowanego

Współczesny świat nasycony zmianą społeczną, ekonomiczną, kulturową, technologiczną oraz jej konsekwencjami nie pozostaje bez znaczenia dla wychowania dzieci i młodzieży. Konsekwencje zmiany widoczne są chociażby w zaniku relacji rówieśniczych, niewielkiej aktywności sportowej, spadku postaw obywatelskich i patriotycznych, czy też w niskim zaangażowaniu w życie religijne, odchodzenie młodych osób z kościoła i in. Te i inne efekty zmiany społecznej prowokują pedagogów do jak najszybszego udzielania odpowiedzi na pytania: Jakie działania wychowawcze, należy podjąć, by przywrócić ogólnoludzkie, podstawowe zasady społecznego i obywatelskiego funkcjonowania w przestrzeni społecznej, religijnej, kulturalnej dzieci i młodzieży? oraz Jakie instytucje, organizacje poza formalnymi powinny się w te działania włączyć? W nurt ten wpisuje się ks. Stanisław Dydał, ukazując wrażliwość praktyka, zaangażowanego w pracę wychowawczą realizowaną w parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu.

a) Ocena założeń teoretycznych

W przedłożonej do oceny monografii, zgodnie z zapowiedzianymi w tytule obszarami wychowania: religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne, Autor dedykuje pierwszy rozdział główny monografii. W rozdziale tym „Miejsce wychowania religijnego, patriotycznego, sportowego, kulturalnego w świetle literatury przedmiotowej” (ss. 19-66), próbuje odnieść się do poszczególnych obszarów wychowania. Jednakże widoczna jest w tym rozdziale pewna

niekonsekwencja i luki w wiedzy, co powoduje, że trudno odnaleźć zarys założeń teoretycznych, które powinny być podstawą realizowanego projektu badawczego.

W podrozdziale „1. Pojęcie wychowania religijnego, patriotycznego, sportowego, cele metody i środki” odnosi się do ogólnych, słownikowych pojęć (definicje ze „Słownika Pedagogicznego” Wincentego Okonia, a także nieliczne publikacje z katechetyki) charakterystycznych dla wychowania. Zauważyć należy, że pomija również w tytule podrozdziału oraz w jego narracji wychowanie kulturalne. Można byłoby uznać ten rozdział jako pewnego rodzaju wprowadzenie i nawiązanie do treści zawartych w rozdziale „4. Wychowanie religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne w procesie ogólnego rozwoju dzieci i młodzieży”, czy też „5. Wychowanie religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne w procesie poznawczym i psychicznym dzieci i młodzieży” wraz z wyeksponowanymi obszarami „Wychowanie religijne”, „Wychowanie patriotyczne”, „Wychowanie sportowe”, „Wychowanie kulturalne”. Niestety podobnie jak w pierwszym podrozdziale, tak i w tych wymienionych powyżej brak jest rzetelnego opracowania naukowo-teoretycznego wraz z przeglądem dotychczasowych badań w zakresie wychowania w poszczególnych obszarach. Przede wszystkim brak jest podstawowej literatury pedagogicznej, pozwalającej na opracowanie rzetelnego konstruktu teoretycznego, dającego podstawę do opracowania metodologicznego i empirycznego opracowania danych z badań. Zupełnie brakuje odniesień do istoty poszczególnych obszarów wychowania, ich sedna i podstaw filozoficznych, pedagogicznych, psychologicznych czy socjologicznych. Trudno jest uchwycić specyfikę poszczególnych obszarów wychowania i możliwości działań na rzecz praktyki wychowawczej, celów wychowania i charakterystycznych dla nich metod. Autor pomija zarówno dorobek polskich pedagogów, jak szerszego kontekstu międzynarodowego. W zakresie wychowania patriotycznego Habilitant nie uwzględnia dokonań takich pedagogów jak: K. Skarżyńska, J. Kostkiewicz, M. Sobecki, J. Nikitorowicz. W zakresie wychowania religijnego nie uwzględnia pedagogów: Z. Marek, J. Michalski, M. Nowak, B. Milerski, S. Chrobak, J. Mariański. W odniesieniu do wychowania sportowego pomija pedagogów: P. Błajet, J. Nawocień, A. Pawłucki; natomiast w wychowaniu kulturalnym nie uwzględnia Bogdana Suchodolskiego czy Sergiusza Hessena. Niestety przywoływane definicje, ujęcia w ww obszarach nie są ani kluczowe, ani nie mają swojego odniesienia do dyscypliny, w której aplikuje Habilitant – czyli do pedagogiki. Bliżej im do Katolickiej Nauki Społecznej czy opracowań popularyzatorskich. Niestety te są niewystarczające do przygotowania i opracowania rzetelnego konstruktu teoretycznego, prezentowanego w ocenianej monografii projektu.

Wątpliwości budzi też zasadność umiejscowienia w strukturze pracy rozdziałów „2. Osobowość człowieka i fazy jej rozwoju” oraz „3. Wychowanie a samowychowanie”, podobnie, jak i ich merytoryczne treści: mianowicie brak w nich związku z realizowanym projektem np. odniesienie do specyfiki celów wychowania, zróżnicowania metod pracy, czy zasad pracy w zróżnicowanej wiekowo grupie (różne poziomy rozumienia rzeczywistości, możliwości psychofizycznych, predyspozycji rozwojowych, uwarunkowań społeczno-kulturowych środowisk wychowawczych itp.).

W układzie i konstrukcji tego rozdziału brakuje spójności i logicznej konstrukcji, które zaprezentowane w określonej kolejności treści uczyniłyby konstruktem teoretycznym, koncepcją ujęcia wychowania i poszczególnych jego obszarów w prezentowanym projekcie.

Reasumując, zaprezentowane w części teoretycznej założenia są rozproszone i niewystarczające dla rzetelnego zrealizowania projektu badawczego. Brakuje odniesień do założeń teoretycznych znaczących i kluczowych przedstawicieli pedagogiki, jak i innych dyscyplin, znaczących dla realizacji badań Habilitanta. W obszarze teoretycznym praca wymaga gruntownych zmian i uzupełnień, zaś w układzie konstrukcyjnym przemodelowania wg określonego klucza koncepcyjnego (np. problemowego).

b) Ocena założeń metodologicznych oraz części empirycznej

Brak dobrego konstruktu teoretycznego, gruntownej wiedzy z pedagogiki, teorii wychowania, mają swoje przełożenie na realizowany projekt badawczy. Ta część pracy stanowi blisko 90% całej monografii i składa się z rozdziału metodologicznego („II. Charakterystyka materiałów źródłowych”) oraz prezentacji wyników badań (ujętej w ośmiu rozdziałach).

W rozdziale „II. Charakterystyka materiałów źródłowych” (ss. 67-80), składającym się z czterech podrozdziałów), Habilitant podjął próbę określenia przedmiotu i celu badań, dalej problemów i hipotez badawczych; metod, technik i narzędzi badawczych oraz charakterystyki terenu i organizacji badań. Warto dodać, że kolejny rozdział „III. Charakterystyka środowiska wychowawczego miasta Jarosławia” (ss. 81-89), „IV. Parafia Chrystusa Króla na tle środowiska wychowawczego miasta Jarosławia” (ss. 90-115) oraz „V. „Kolping” miejscem wychowania religijnego, patriotycznego i społecznego” (ss. 116-121), zaliczam do rozdziału drugiego a w nim podrozdziału czwartego odnoszącego się do charakterystyki terenu badań. Zgodnie z metodologicznymi regułami właśnie w tym rozdziale powinny się one znaleźć, oczywiście w znacznie skróconej postaci.

Poddając szczegółowej analizie i ocenie rozdział metodologiczny, przedstawiający istotę projektu badawczego, jak i warunkujący prawidłowy przebieg procesu badawczego, dostrzegam liczne usterki i błędy metodologiczne. Niestety świadczą one o małej dojrzałości naukowej Habilitanta, co oznacza, że potrzebny jest jeszcze czas i wzmożony wysiłek naukowo-badaczy, który pozwoli Mu na samodzielną realizację projektów, jak i promowanie innych (licencjatów, magistrów czy doktorów) w zakresie pedagogiki. Realizowany projekt, jak podkreśla Habilitant łączy podejście ilościowe i jakościowe (s. 15). Oznacza to, że powinien jasno określić strategię postępowania badawczego i zgodnie z nią opracować założenia metodologiczne. Niestety tak się nie stało. Habilitant nakreśla cele badań, pisząc: „Ogólnym celem teoretyczno-poznawczym podjętych badań była próba aktualizacji i wzbogacenia wiedzy na temat wychowania religijnego, patriotycznego, sportowego i kulturalnego dzieci i młodzieży, natomiast ogólnym celem praktyczno-wdrożeniowym była próba określenia optymalnych warunków i środków efektywności wychowania religijnego, patriotycznego, sportowego i kulturalnego. Celem badań było zgromadzenie informacji na temat roli religii, patriotyzmu, sportu, kultury w życiu dzieci i młodzieży należącej do parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu”(s. 70). Można uznać, że w postaci sprawozdania kronikarskiego wiedza dotycząca pracy parafii została uporządkowana i wzbogacona. Niestety cele badań nietrafnie zostały sformułowane do realizowanego projektu i mimo obszernego sprawozdania nie zostały osiągnięte (nie określono np. roli religii, patriotyzmu, sportu, kultury w życiu dzieci i młodzieży), bowiem nie zastosowano odpowiednich metod i technik, aby zebrać materiał empiryczny pozwalający na ich osiągnięcie. Podobnie błędnie zostały sformułowane pytania badawcze, podaję za Autorem „problem główny brzmi następująco: Czy i na ile religia, patriotyzm, sport i kultura mają wpływ na wychowanie dzieci i młodzieży?” zaś „problemy szczegółowe: 1) Dlaczego dzieci i młodzież podejmują formację w parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu? 2) W jaki sposób zaangażowanie w żywy Kościół, patriotyzm, sport, kulturę wpływa na życie dzieci i młodzieży? 3) Co ma największy wpływ na ich hierarchię wartości?” (s. 71). Problem główny, podobnie, jak problemy szczegółowe 2 i 3 sugerują, że Habilitant bada proces wychowania w perspektywie czasu i ma narzędzia, które są w stanie potwierdzić, że w określonym czasie pojawiają się widoczne efekty (badania longitudinalne), potwierdzone zależnościami statystycznymi (np. korelacje między zaangażowaniem a patriotyzmem, itp., czy hierarchią wartości – a raczej poszczególnymi wartościami układającymi się w hierarchię a wychowaniem patriotycznym, religijnym itd.). Ponadto Autor formułuje Hipotezy, które nie mają uzasadnienia w opisie literaturowym i badaniach. Wątpliwość metodologiczną budzi ich określenie. Konsekwencje braku umiejętności poprawnego formułowania problemów

badawczych widoczne są w dalszych brakach metodologicznych. Bowiem, badając zależności, wpływ, formułując hipotezy należało w dalszej konsekwencji wskazać zmienne i wskaźniki wraz z ich opisem. Niestety to nie zostało uwzględnione w projekcie. Poważne wątpliwości budzi również dobór metod oraz technik badawczych. Wśród metod Habilitant wskazuje: metodę monograficzną i metodę sondażu diagnostycznego (s. 74). Do pierwszej zastosowano techniką analizy treści materiałów (wśród materiałów wymienia: gazetę parafialną „Chrystus Królem” z lat 2003–2014, treści wypracowania wychowanków na temat: *Jaki wpływ na wychowanie w parafii Chrystusa Króla według Pana/Pani ma wychowanie religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne?* oraz materiały historyczne i źródłowe. Wśród materiałów znacząca część zajmują fotografie, dokumentujące różne działania wychowawcze). Druga metoda – sondaż diagnostyczny – została zrealizowana techniką wywiadu, o którym pisze Autor jako „narracyjny wywiad ekspercki” (s. 17, Wstęp) oraz „otwarty wywiad pogłębiony” (s. 76). Wywiad, co do którego określenia i zrozumienia Habilitant nie jest pewien, prowadził z wychowawcami i pedagogami ze świetlicy „U Kolpinga” oraz liderami grup parafialnych parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu (s. 17, Wstęp). W tym miejscu należy dodać, że Autor pisząc o analizie fotografii (s. 431-522) nie stosuje się do żadnych metodologicznych strategii, czy dyrektyw (np. chociażby do socjologii wizualnej P. Sztompki). To powoduje, że zdjęcia są wyłącznie dokumentacją fotograficzną (sprawozdaniem, kroniką), ale pozbawioną analizy i interpretacji w określonym kontekście społeczno-kulturowym, wychowawczym/pedagogicznym. Podobne uchybienia widoczne są w zaprezentowanym, opatrzonym przez Habilitanta określeniem „analiza wywiadów” (s. 522-525 – jest zwykłym przytoczeniem cytatów z treści wywiadów, ale nie jest analizą i tym bardziej nie jest niestety interpretacją), czy „analiza wypracowań” (s. 526-529 – tu pojawia się mapa typologiczna, jednakże brak rzetelnej interpretacji). Próby analizy są widoczne, jednakże brak do nich dyskusji, interpretacji, odniesienia do badań, stanu wiedzy lub wskazania, że prezentowany materiał jest innowacyjny i nie ma takowych w dostępnej literaturze rodzimej, czy zagranicznej. Ponadto do analiz treści wypracowań czy wywiadów nie ma stosownych opracowań w postaci: rzetelnej, zgodnej z przyjętym kluczem metodologicznym charakterystyki badanych, typologicznym/identyfikacyjnym porządkiem transkrybowanych/kodyfikowanych kategorii zawartych w analizowanych treściach (potwierdzających metodologiczną poprawność i porządek w zakresie gromadzenia i opracowania materiału empirycznego).

Prezentację wyników badań Habilitant zaprezentował według kategorii obszarów wychowania: religijne („Rozdział VI. Wychowanie religijne w parafii Chrystusa Króla oraz w świetlicy „U Kolpinga” i jego efekty”, ss. 122-226), patriotyczne („Rozdział VII. Wychowanie patriotyczne poprzez udział w uroczystościach patriotyczno-religijnych i jego efektywność”, ss. 227-255), przez sport („Rozdział VIII. Wychowanie poprzez sport w parafii Chrystusa Króla i jego efektywność”, ss. 256-346), przez działalność kulturalną („Rozdział IX. Wychowanie przez działalność kulturalną w parafii Chrystusa Króla oraz świetlicy „U Kolpinga” i jego efektywność”, ss. 347-384) oraz wychowanie społeczne („Rozdział X. Wychowanie społeczne w świetlicy „U Kolpinga”, w parafii Chrystusa Króla i jego efektywność”, ss. 385-529). Dość zaskakujący jest fakt, że wychowaniu społecznemu, o którym wcześniej w założeniach teoretycznych czy metodologicznych Habilitant nie pisał, w części empirycznej poświęca najwięcej miejsca. Tu też – nie wiadomo dlaczego - lokuje wyniki „analizy materiałów źródłowych - fotografii” (s. 431-521) oraz „analizy treści z otwartego wywiadu pogłębianego” i „analizy treści wypracowania.....”. Zawarty w części empirycznej obszerny materiał kronikarski, zajmujący ponad 400 stron, jest niezwykle ciekawym źródłem wiedzy o działalności parafii Chrystusa Króla oraz jej duszpasterzy. Niestety nie jest to materiał, który spełniałby podstawowe kryteria projektu naukowo-badawczego. Brak w nim analizy, interpretacji, dyskusji i odniesienia do stanu badań naukowych. To czyni ocenianą monografię popularyzatorską o znamionach kroniki, dokumentującej na podstawie gazety parafialnej oraz zdjęć, pracę parafii. I tylko tyle. Niestety, zabrakło w pracy rzetelnego warsztatu badawczego. Widoczne jest to w każdym opracowanym rozdziale empirycznym. Nie ma w nich krytycznej analizy, refleksji. Zabrakło też zwykłych, badawczych zabiegów, odwołania się do dostępnych badań, raportów (np. wskaźnikiem religijności i jej wzrostu mógłby być spis prowadzony przez każdą parafię raz w roku na zlecenie Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego. Informuje on o uczestnictwie w mszy świętej i przyjmowaniu komunii świętej przez wiernych; tu Habilitant mógłby wskazać statystyki dotyczące dzieci i młodzieży na tle ogólnych statystyk parafii oraz Polski. To dałoby być może, jakiś obraz (np. wskaźnik wzrostu) dotyczący działalności parafii na rzecz wychowania dzieci i młodzieży, w tym szczególnie religijnego). Przytoczone powyżej argumenty przemawiają za tym, że Autor niestety nie osiągnął w pełni naukowej samodzielności, umiejętności prowadzenia badań, naukowego dyskursu oraz naukowego i wykorzystania ich efektów. Natomiast w pełni osiągnął zdolność organizowania i prowadzenia działań praktycznych na rzecz wychowania dzieci i młodzieży w parafii, szczególnie zaś organizacji i prowadzenia zajęć sportowych.

Ostatni rozdział części empirycznej, XI. To „Podsumowanie i wnioski końcowe” (ss. 530-534). Biorąc pod uwagę sformułowane cele, problemy badawcze i hipotezy, oraz relację z rozdziałów III-X, można uznać, że rozdział ten jest bardzo lakoniczny. Autor nie odniósł się do założeń empirycznych, zaś wnioski nie odnoszą się do postawionych pytań badawczych, czy hipotez, co uważam za błąd metodologiczny. Metodologiczne założenia projektów badawczych kierują się swoimi regułami, o których przejrzystość i poprawność w zakresie wnioskowania Habilitant nie zadbał. Wskazane obszary dalszych badań są ciekawe i warte zgłębienia przez pedagogów, pod warunkiem zadbania o prawidłowe przestrzeganie reguł określających projekt jako naukowo-badawczy, a nie popularyzatorski (kronikarski, sprawozdawczy).

Ocena pozostałych publikacji przedłożonych przez Habilitanta w postępowaniu awansowym

Do oceny przedłożonych zostało również 10 innych osiągnięć Habilitanta. Są to 2 monografie z zakresu Katolickiej Nauki Społecznej i teologii oraz rozdziały w monografiach z tego samego obszaru problemowego (poszerzone o aspekt wychowawczy przez sport w nauce Jana Pawła II, czy Katechizmu Kościoła Katolickiego). Prace te mają charakter przeglądowy i bazują w większości na materiałach źródłowych oraz próbie ich analizy i odniesienia do wybranego zagadnienia. Jeden z artykułów (wieloautorski: 9 autorów), dotyczy religijności i ma charakter badawczy z dobrze opracowaną statystyką, analizą i interpretacją wyników badań (wymóg czasopisma). Niestety nie jest znany udział procentowy Habilitanta w tym artykule, toteż trudno wnioskować o wkładzie w publikację, czy rozwój dyscypliny pedagogika. Sześć spośród 12 wskazanych publikacji (a więc 50%) są sprzed uzyskania stopnia doktora, co powoduje, że nie można ich uznać do oceny dorobku do stopnia doktora habilitowanego.

Zgodnie z wymaganiami Ustawy poniżej dokonano oceny aktywności naukowej Habilitanta po uzyskaniu stopnia doktora:

1. Wykaz monografii autorskich: 3
2. Wykaz członkostwa w redakcjach naukowych monografii: 2
3. Wykaz wystąpień na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych lub artystycznych, z wyszczególnieniem przedstawionych wykładów na zaproszenie i wykładów plenarnych: 4 (konferencje o charakterze lokalnym).

4. Wykaz udziału w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych lub międzynarodowych, z podaniem pełnionej funkcji: 6 (charakter lokalny).
5. Wykaz uczestnictwa w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, z podziałem na projekty zrealizowane i będące w toku realizacji, oraz z uwzględnieniem informacji o pełnionej funkcji w ramach prac zespołów: brak/ nie spełnia .
6. Wykaz członkostwa w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych wraz z informacją o pełnionych funkcjach: brak (wyłącznie sportowe).
7. Wykaz staży w instytucjach naukowych lub artystycznych, w tym zagranicznych, z podaniem miejsca, terminu, czasu trwania stażu i jego charakteru: brak (wskazano dwa razy tę samą uczelnię: Wyższa Szkoła Społeczno-Gospodarcza w Przeworsku w roku 2023, 2024; brak konkretnych dat, czasu stażu, opisu zadań realizowanych w czasie jego trwania, efektów stażu itp.) .
8. Wykaz członkostwa w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism wraz z informacją o pełnionych funkcjach (np. redaktora naczelnego, przewodniczącego rady naukowej, itp.): brak.
9. Wykaz recenzowanych prac naukowych lub artystycznych, w szczególności publikowanych w czasopismach międzynarodowych: 1 artykuł wieloautorski wydany w czasopiśmie „Religions” (MDPI) (9 autorów artykułu o charakterze badawczym).
10. Wykaz uczestnictwa w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych: brak.
11. Wykaz udziału w zespołach badawczych, realizujących projekty inne niż określone w pkt. II.4: brak.
12. Wykaz uczestnictwa w zespołach oceniających wnioski o finansowanie badań, wnioski o przyznanie nagród naukowych, wnioski w innych konkursach mających charakter naukowy lub dydaktyczny: brak (wyłącznie popularyzatorskie).

Współpraca z otoczeniem społecznym i gospodarczym

1. Wykaz dorobku technologicznego: brak.
2. Współpraca z sektorem gospodarczym: współpraca Nadleśnictwo Stuposiany i Sieniawa, organizacje i stowarzyszenia o zasięgu lokalnym.
3. Wykaz uzyskanych praw własności przemysłowej, w tym uzyskanych patentów krajowych lub międzynarodowych: brak.

4. Wykaz wdrożonych technologii: brak.
5. Wykaz wykonanych ekspertyz lub innych opracowań wykonanych na zamówienie instytucji publicznych lub przedsiębiorców: brak.
6. Wykaz udziału w zespołach eksperckich lub konkursowych: brak (wyłącznie konkursy o charakterze artystycznym lub sportowym o zasięgu lokalnym z inicjatywy Habilitanta lub z jego udziałem).
7. Wykaz projektów artystycznych realizowanych ze środowiskami pozaartystycznymi: nie dotyczy.

Dane naukometryczne

1. Impact Factor (w dziedzinach i dyscyplinach, w których parametr ten jest powszechnie używany jako wskaźnik naukometryczny): 0,7 (za wskazaniem Habilitanta).
2. Liczba cytowań publikacji wnioskodawcy, z oddzielnym uwzględnieniem autocytowań: 0.
3. Indeks Hirscha: 0.

Sumując: Przedłożony do oceny dorobek naukowy uważam za wysoko praktyczny, natomiast posiadający znikome cechy naukowo-badawcze, które pozwoliłyby na określenie znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny jaką jest pedagogika. Przedłożony do oceny dorobek Habilitanta związany jest z Katolicką Nauką Społeczną, a także katechetyką. Cechuje się niskimi umiejętnościami w zakresie metodologii badań społecznych w strategii ilościowej i jakościowej. Zdecydowanie widoczny jej rys popularyzatorski oraz praktyczny, jednakże jego przewaga i brak zachowania proporcji pomiędzy działalnością naukowo-nadawczą a popularyzatorską, ze znaczącą przewagą tej drugiej, nie pozwalają na uznanie znaczącego wkładu w rozwój naukowy dyscypliny pedagogika. Habilitant po uzyskaniu stopnia doktora w 2014 roku (czyli 11 lat temu) nie wykazał się aktywnością w zakresie publikacji w czasopiśmie naukowych, konferencjach ogólnopolskich i międzynarodowych, w realizacji projektów badawczych czy dydaktycznych. Ma również znikomą współpracę ze środowiskiem polskich pedagogów, tak na arenie krajowej jak i międzynarodowej. Uwzględniając powyższe przesłanki stwierdzam, że złożony wniosek awansowy dr S. Dyndała traktuję jako nieuzasadniony.

Biorąc pod uwagę wymagania zawarte w ustawie z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.), wiążące się z oceną dokonań na stopień doktora habilitowanego, zawartych w przypadku Habilitanta zgodnie z wymaganiami Ustawy w monografii pt. „Wychowanie religijne, patriotyczne, sportowe i kulturalne dzieci i młodzieży na przykładzie parafii Chrystusa Króla w Jarosławiu” Wydawnictwo Naukowe Akademii Ignatianum w Krakowie, Kraków 2022, ISBN 978-83-7614-542-6, ss. 570, a także w aktywności naukowej, współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym oraz w informacjach naukometrycznych uważam, że dr Stanisław Dyndał nie spełnia wymagań na stopień doktora habilitowanego, zaś jego dokonania we wskazanym przez Habilitanta obszarze i zakresie oceniam negatywnie.

Norbert S. Piskorz